

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 4

3/2012

BLATIBA - 2012 Vystúpenie kapely KROK

BLATINA 2012.

Už po tretí krát sa prehliadka slovenskej pôvodnej hudby, ktorú hrajú muzikanti majúci blízko k trampingu, romantike, ohňu, slobode slova a pobytu v prírode uskutočnila na prekrásnej lúke pri povodí riečky Blatina v Hrubej doline nad Pezinkom. Prípravy už začali v decembri kedy sme oslovili kapely, ktoré prijali pozvanie zahrat' a zaspievať čo to zo svojho repertoára a aj vlastnej tvorby. Aj tento rok sme v prípravách vynaložili veľa úsilia aby nielen účastníci koncertu ale aj hostia a účinkujúci mali pocit s dobre zorganizované podujatia. Podarilo sa to i napriek nepredvídaným okolnostiam, ktoré nás postretli ale neodradili. V tomto ročníku prijali pozvania skupiny: Belasí, Rrolničky, Krok, Charlieho Nešťestí a Pekaringo. Okrem nich sa nám mimo program predstavila skupina zvukového majstra Tomáša, ktorá nám pripravovala zvukové zabezpečenie. Samozrejme, že bez finančnej dotácie Mesta Pezinok, podpory a obetavosti kamarátov, by sme toto podujatie nemohli urobiť. Touto cestou ďakujeme všetkým, ktorí pomohli pri príprave a realizácii tohto podujatia, či už fyzicky, materiálne i finančne.

Na tohtoročnom koncerte sme postrehli okrem starých známych hlavne aj nové tvare tých, ktorí si prišli vychutnať peknú prírodu a uchu lahodiacu hudbu s vydareným počasím. Vystúpenia kapiel mali vynikajúci úspech. Každá kapela v prídavkoch odohrala najmenej tri pesničky navyše. Veľký úspech mala i bluegrassová kapela, ktorá vo svojom vystúpení zaspievala a zahrála mnoho piesní zo slovenskými textami. Poslucháči ocenili všetky kapely vytrvalým potleskom. Koncert uvádzal tradične konferencier Maťo.

Prekvapením nielen pre nás bola zostava kamarátov z Trnavy: Bublina s Froschkou z Bieleho Tesáka, Šoko z Túlavých psov a Kutáč zo Štvancov. Tí sa tu stretli s ďalšími Trnavčanmi, Kešom z Pardálov, Vladom z Večných vlkov, Dášou a Jarkou od Slona po prvý krát. Pre nich prekvapením bola rýdzo bluegrassová skupina Krok z Dubnice nad Váhom, v ktorej Kutáč spoznal v kapelníkovi Buddhu, trampa z dvojice Pablo, Buddha pôvodne z TO. Baske, s ktorým sa Trnavčania nevideli bezmála 40. rokov.

No nielen Trnavčania zavítali na koncert. V obecenstve sme zazreli ak kamarátov z Bratislavy: Davsona s Bobou z Jicarilly, Monečka, Puca, Lilika, Kimaka. Džipa z Jankou, Čiku, ale aj členov Tramclubu Btatislava: Dina, Stenlyho, Pekelníka.

Zapálením symbolického ohňa sme o 21:00 tretí ročník koncertu Blatina - 2012 ukončili so želaním, že o rok sa na štvrtom ročníku koncertu znovu v hojnom počte stretneme. O voľnú zábavu sa postarali do neskorých hodín kamaráti Chalieho Nešťestí z Ivanky a ... „*údolím sa niesla trampská pieseň*“ ...

Tešíme sa na Vás na Blatine - 2013.

ROZLÚČILI SME SA S KAMARÁTMI!

*Lúčim sa s Vami kamaráti moji, zalomiť palec už s Vami nemôžem.
Srdce mi dotklo, sily ma opustili, lúčim sa so všetkými kto ma mal rád.*

7.7.2012 zabalil posledný bágel a na posledný vander odišiel
naš kamarát, tramp samotár

Ivan „Funes“ Kusalík
*18.6.1952 – † 7.7.2012.

Po prvý krát sme sa stretli s Funesom, Ja spolu zo Sakym neďaleko Chorvátky v Malých Karpatoch. Šliapali sme práve hrebeňovku z Devínskej Kobyly, ako prázdninovú túru. Sedel pod prístreškom pred lesnou škôlkou. Slovo dalo slovo Ahoj-Ahoj a na chvíľu sme sa zarazili. Ponúkli sme ho cigaretou on nás zase vodkou. Prehodili zopár slov, hovoril, že je vonku od soboty a my, že ideme zdolať hrebeňovku

a on, že sa s mami kúsok zvezie. Na Pezinskej Babe sme sa rozlúčili s tým, ved' ešte stretneme. Pozvali sme ho vtedy do Slniečného údolia aj cestu z Baby sme mu vysvetlili. Pokračovali sme ďalej za našim cieľom, ktorý sme ukončili neďaleko Baske pri Trenčianskych Tepliciach. Druhý deň po návrate sme sa rozhodli, že zbytok soboty a nedeľu ešte zájdeme do Slniečného údolia. Poriadali sa tam stretnutia „sobotné večerné táboráky pri Baníku“. No a kohože tam nevidíme Funesa! Vydržal tam vegetovať od

našho stretnutia až osem dní. Ved' boli prázdniny. Slniečné údolie - prekrásna dolina s vodnou nádržou – kolíska nielen pezinských trampov ho opantala natoľko, že viac ako polovicu svojho života prežil práve tu. Chodil víkend čo víkend. Našiel si tu aj lásku Gitku, s ktorú sa oženil, mali spolu dve deti Svatavku a Ivana. Gitkina náhla smrť ho zasiahla uprostred života. Starosti a výchova detí zostala na ňom a už sa nikdy znovu neoženil. Miloval ich ako miloval prírodu, tramskú hudbu, ktorej sa venoval celý život.

Jeho srdcovou záležitosťou boli spomienkové ohne, ktoré pravidelne organizoval v Slniečnom údolí, po odchode kamarátov na večný vander: Mydláča (október 2005), Rýchlika (február 2006) a Doda (marec 2006) sa konal v septembri 2006 prvý takýto spomienkový oheň za kamarátov trampov a chatárov. Posledný rok mu však zdravotný stav

nedovolil spomienkový oheň zorganizovať.

S kamarátom Funesom sme sa rozlúčili 13.7.2012 v bratislavskom krematóriu jeho obľúbenou pesničkou „Montgomery“ a piesňou „Povstaňte kamaráti“!

Lewis TO. Mexico

Čeť jeho pamiatke!

RIZ-Pezinok

T.O. Lišiak

Tramprská osada Lišiak vznikla 5.12. 1998. zakladajúci členovia boli Marek „Gula“ Šikula, Lucia „Rendy“ Budínská a Roman Gross – šerif. V roku 2000 na výročnom ohni pod Srnčím vrchom v Modre bola do osady prijatá Lucia Nunvářová. V roku 2003 z osady odišiel Roman

a novým šerifom sa stal Gula osada bola spoluorganizátorom

11. Slovensko Českého potlachu, ktorý sa konal 3.-5. septembra 2004 v Bratislave pri Dunaji.

V decembri roku 2004 vzniklo Regionálne trampske združenie – Pezinok. Medzi zakladajúcimi členmi boli aj Gula a Rendy. Gula sa stal predsedom združenia a Rendy tajomník. Gula a Rendy sa podieľajú na aktivitách združenia a na organizovaní akcií ako sú: Marcový pochod, Blatošlap, zber smetí v lesoch, obnova studničiek a iné.

V roku 2008 sa konal 10. výročný oheň na fleku Blatina a novým členom sa stal Cvrko - Peter Jergl.

Tramprská osada od roku 2010 hlavne jej trojica Gula ,Rendy, Cvrko, sa organizačne podieľajú na usporiadaní koncertov Blatina ... údolím sa nesie tramprská pieseň... *Informácie poskytlá Rendy, september 2009, spracoval Lewis 2012*

* * *

JICARILLA-1963-2008

V. pokračovanie.

Čo sa týka stanov vyťahnutých na konár, sa mohlo použiť len v bezvetří alebo len v slabom vánku, inak hrozilo, že haluz lomcovaná vetrom vytrhla stan aj s kolíkmi, pretože na dunajských pôdach platí, že sú mäkké, štrkovo-pieskové s nie veľmi hrubým nánosom pôdy a tvrdšej zeminy. Iba pevný kmeň a prvé hrubé konáre vydržali v pohyboch vetra stáť rovno bez pohnutia „ako na želanie“. Preto tie „krivé“ stromy s nahnutými kmeňmi rástli tam „len“ pre nás a viacerí sme im hovorili „môj“. Neraz o ne vznikla aj zrada končiaca výhrou v kartách, výmenou za cigaretu, konzervu alebo fľašu (spoločnú). Tieto základné „suroviny“ sa väčšinou museli doma vyžobrať alebo „požičať“, alebo odrobiť v dedovej záhrade. Jednalo sa však o domáce černicové, malinové, šípkové, ríbezl'ové (červené – čierne),

prípadne hularové víno rôznej kvality. Plody sa museli najprv nazbierať s rodičmi po všelijakých podkolibských, ahojských, bielokrížnych svahoch a popri železničných tratiach až do Račišdorfu. Tam už ockovia chodili kupovať riadne hroznové víno, ale len pre seba. Niektorí tatkovia boli tuhý fajčiari, dobre zásobený tabakom, cigaretovými papierkami na šúľanie a Detvami, ba aj nejaká tá fajka sa našla. Spočiatku aj facka. Ale keď sme stávali už skoro chlapmi tak čo! Koniec koncom bolo treba mať, pri dobrej slovenskej výchove, aj niečo na pohostenie sporadicky prichádzim starším pocestným. Či to bol už horár, drevorubec, rybár, lokálny domáci občan rôznej farby a výzoru, alebo dospelý pár potulujúci sa asi za tunajšími lesnými plodmi. Nezabudnuteľné boli aj striedme návštevy okoloidúcich starších trampov, ale aj vodákov. No najmä nášho skoro tútora z Trenčianskej, Keksa a jeho sloganu: „ahój, no čo vy vajčáci“. Hneď ako oprel svoju čezetku, ktorú bolo počuť už z diaľky (prtprt-prt), prisadol si k nám na kus reči. Už tradične si spravil kávu sám, pretože my sme zrnkovú kávu ešte nepili a on zas nemohol piť „ostatné“. Vždy nám mal čo povedať a sviatočné bolo, že si snami zahral na mandolinke, alebo zabrnkal na gitaru. Netradičnejšie nás poctili návštevou, pre nás ďaleko starší Šperhák s Billim a tiež nás o niečom poučili. Atino – Ati to z Ašperungu tiež na bicykli nemal ďaleko, alebo chlapci zo zátoky stavajúci Admirálskú kotvu. Nemalé prekvapenia nám vedeli robiť aj trošku už rovesníci z TO. Trio Nalivač. Najmä ak priviedli zo sebou aj Zulu. Na tie časy nevídané „baba“, ktorá hrala na gitaru a ešte si dovoľila spievať „naše“ čundrácke pesničky, dokonca lepšie ako my. Tak to bol vrchol „drzosti“. Odvtedy sme ich pozývali na flek „ako domov“. Jej prednosti bolo počuť aj vidieť – hoci nebola čiernovláska – pesnička o „malej čiernej Zulu“ jej prischla, tak isto ako „Venezuelána“ Jej nasledujúce

životné osudy, ba až dobrodružstvo, by dalo zabrať aj mnohým tvrdým chlapom. Dlhšie obdobie jazdila na koňoch v rôznych bratislavských jazdeckých kluboch, aj v prevozskej (feribskom) Dynamo-Dunaj

Feriba 1958-Jazdecký odieľ Dynamo Dunaj

aj militari. Celý tento klub pohltil na rozkaz vrchnosti novopostavený Starý háj (závodisko stíplčís) lebo nemal kone. Zulu sa vydala a drezírovala kone

v cirkusoch, až nakoniec skončila pri šelmách (a levoch) nevedno či po druhom manželovi, t.č. podľa skúpych správ, by mala žiť niekde v Amerike?!

V časoch keď o voľnej sobote nebolo ani zdanie a anglický výraz víkend (malý či predĺžený) sotva známy sa pravdepodobne čundrovalo „rýchlejšie“ - intenzívnejšie. Aby sa všetko stihlo bolo si treba pohnúť kostrou, v letku dopiť, vyšliapnúť a v pote šliapať ďalej v rytme aký udal prvý na čele /nie vždy šerif. Tak sa stávalo že husia štrúdl'a natiahla aj na viac metrov

a posledný už nepočul prvého, čo je tam vpredu nového a vzájomne sme sa nabádali do rýchlejšieho šlapungu v snahe vidieť to čo tí prvý. Aké bolo sklamanie nie je treba rozoberať. Samozrejme, že srnky boli fuč a dlhonoží už odpočinití dosmokliavali špaky. Taký to bol vtedy trend. No čo už teraz! Medzi časom sme buď dobehli nejakú inú tlupu alebo dobehli nás. So známymi sme si aj tľapli ahoj-ahoj a s cudzími „...brí den“, podľa toho ako sa na nás zagánili. Či mi na nich? Na dlhé rečičky však nebolo času, aj tak sme si museli švihnúť, aby sme náhodou neprišli o „náš“ flek a nemuseli obnovovať nejaký staronový. Takéto stretávky s trampami boli často krát aj prvodotykové a zoznamky dlhšie, ktoré niekedy končili pri spoločnom táborení. Ak sme sa poznali odniekiaľ len z videnia, tak nebol problém rozšíriť si vzájomné skúsenosti a poznatky o hocičom.

Vážené boli znalosti starších trampov z Zuckermanclu, Židovne, Starého mesta, Dunajskej, Klemensovej, Ziegelfeldu, Novej doby, Starej prachárne, Emiházov, Dinamitky, Rözenheimu, Hajzlbaru a pod. Tak sme sa zoznamovali s menami, ktoré boli svojím spôsobom už vtedy pojмами. Kido, Pitlák, Indoš, Erich, Šaplin, Zdeno Kordáč, Franto Horák, Wily Windisch, Gabo Wasch, Bleška, Gimo, Kofi, Záhor..., ale aj súčasníci Tipši, Sepl, Šoc, Otto, Laco Suchý, Pijan Gaštan, Grazko a mnoho ďalších. Niektorí vinikali hrou na gitare, mandolíne, iní zase perfektnou výbavou v oblečení (nie maskáče), romelovkách, obuvi, US-kami a doplnkoch na vlastné nože, sekerky, puzdra a pod. Vtedy ešte Baťa nerobil pravé kanady a aj vojsko chodilo v pollitrákoch, filcákoch a bagandziach. Niektorí vyššie menovaný si prispôbovali motorkársku obuv dĺhu až po kolena (alebo $\frac{3}{4}$) spensery na vonkajšie háčikové šnurovanie (klipsi). Jazdecké čižmy, alebo typické slovenské nemali výdrž a nevyzeralo to zálesácky. Tiež sa dalo všeličo ocvokovať čo zmenilo vizáž – najmä opasky. Nám však postačili zo začiatku aj pionierky, neskôr, keď sme si už niečo privyrobili, tak to boli vibramky. Boli až nad členky.

Mali záklopku, ktorá dala zodvihnúť až do polovice lítku čo vyzeralo ako falošná sára a proti kliešťom celkom postačila. Ale všeobecne sa vie, že taká noha, ktorá nedostala pľuzgiere ešte nenarástla.

Tony Lovec

* * *

Celosvetový potlach-Kanada 2011. Môj splnený sen.

Peter „Bublina“ Krajčovič

Druhé pokračovanie

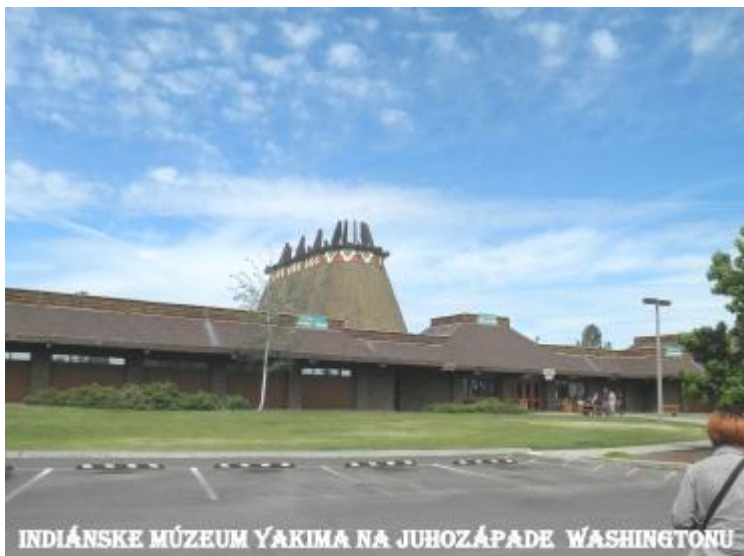
V nedeľu ráno pokračovali denné súťaže, tých sme sa však nezúčastnili, museli sme baliť, čakala nás 650 km cesta späť do Vancouveru, kde sme museli načas odovzdať auto. Na záver tejto kapitoly z našej cesty treba povedať, že usporiadať takýto potlach, kde sa zišlo vyše 850 kamarátov z celého sveta a pri týchto vzdialenostiach, aké majú medzi sebou jednotliví poriadatelia, bolo treba vynaložiť nadľudské úsilie, za čo patrí kamarátom zo západnej Kanady obdiv, úcta a hlavne poďakovanie. Starí pardi to jednoducho vedia a robia to ako za starých čias, pekne a s nadhľadom

Po oficiálnom zahájení potlachu vystúpil kamarát Mates a za Austráliu prebral štafetu konania 9.celosvetového potlachu, ktorý sa bude konať v roku 2014 v Austrálii.

Po návrate do Vancouveru sme vrátili auto a ešte jeden deň sme venovali prehliadke okolia, navštívili sme visutý most a vodopády na dravej rieke, ktorá napája priehradu nad mestom. Slúži ako vodný zdroj, pozorovali sme tiahnutie lososov,

ktoré práve začínalo. Večer nám pripravil kamarát Georg večeru typickú pre túto krajinu: pečeného lososa so zemiakmi. Balíme a ideme spať, ráno nás Georg prevezie do USA. Hranica je odtiaľto asi 25 km.

Trinásty deň našej cesty je 21. jún, a my nabalení v Georgovom Jeepe smerujeme cez kanadsko-americkú hranicu do mesta Bellingham, kde máme cez internet zaistené druhé auto na cestu cez štáty. Na hraniciach nastal menší problém. My sme mali elektronicky vybavené povolenie na turistickú cestu po štátoch, ale oni to neuznávajú, ako víza a museli sme

vypisovať nové zelené povolenky a zaplatiť každý 6 dolárov poplatok. Keďže pred nami stálo v rade asi 300 Číňanov, boli sme radi, že sme sa zdržali iba 3 hodiny.

Potom to už išlo hladko. V Belinghame sme našli spomínanú požičovňu áut a prenajali sme si 7 miestny minibus, bol skoro nový, lebo mal najazdených iba 7500 míľ. Rozlúčili sa a poďakovali sme Georgovi za pomoc a s plnou nádržou vyrážame naprieč štátom Washington po diaľnici, ktorá je zadarmo, smer na juh do Seattlu.

Musíme sa trochu preorientovať vo vzdialenostiach, lebo v Kanade boli vzdialenosti udávané v kilometroch a tu v USA sú v míľach. Máme teda pred sebou 80 míľ do Seattlu, čo je asi 132 km. Po dvoch hodinách cesty úrodnou nížinou sa pred nami v diaľke objavujú vysoké mrakodrapy, tohto amerického mesta známeho aj výrobou lietadiel. Diaľnica, ktorá pretína mesto, vedie cez centrum, takže z auta pozorujeme toto obrovské mravenisko ľudí, áut a modernej i staršej urbanistiky. Pokračujeme na juh a k večeru zídeme z diaľnice a odbočujeme na 2 km dlhú cestu, ktorá vedie na ranč v Striebornom údolí, ako sme si prečítali na pútači pri ceste. Ranč sa nachádza v predhorí pohoria, ktoré mi faunou, ale i výškou pripomína naše Nízke Tatry. Za slušnú cenu sme tu dostávame 2 dvojposteľové izby s WC a sprchou. K dispozícii máme aj priestranú kuchyňu. Po večeri fotíme kone, býky, ale aj peknú okolitú prírodu. Ranč slúži aj pre tranzit koní a ľudí, ktorí sa venujú ródeu.

Nasledujúce ráno po raňajkách pokračujeme ďalej na juh. Smerujeme do indiánskej rezervácie Yakima, ktorá je vzdialená 150 míľ. Administratívnym centrom tejto samosprávnej rezervácie je provinčné mestečko Yakima, v ktorom som si pri prejazde mestom všimol 4 ostnatým drôtom oplotené budovy, na ktorých boli anglické nápisy. Porozumel som len slovu-
prison-väznica. Ostatné 3 budovy boli mužské, ženské a pre mladistvých. My však smerujeme ďalej do mestečka Toppenish, kde sa nachádza veľké indiánske múzeum, ktorého súčasťou je aj autocamping s možnosťou prespania v tradičných teepee. Budova múzea je rozľahlá stavba s veľkým parkoviskom architektonicky pripomínajúca niekoľko spojených teepee. Za vstupné 4 dolary za osobu a prechádzame rozsiahlou expozíciou, ktorá svojim záberom pokrýva a prezentuje život a odievanie jednotlivých kmeňov v celých USA. Hoci je tu zakázané fotiť, sme tu sami, tak fotíme o dušu. Súčasťou múzea sú predajne s indiánskymi výrobkami, šperkmi, kobercami, kožou, prackami. V mestečku je aj casino, ktoré spravujú indiáni.

Cestou č. 90 pokračujeme smerom na Spokane. Po oboch stranách pozorujeme obrovské ovocné sady. Popri ceste tiež ponúkajú domorodci čerešne, višne a jablká. Domáci tu majú sezónnu prácu pri ich zbere. Večer si nájdeme slušný camp pri mestečku Ritzville. Jeden stan 15 dolárov vrátane auta, máme sprchy

a WC. Varíme večeru- mäso z konzervy s ryžou.

Nasledujúci deň po raňajkách pokračujeme po 90-tke a pri Spokane prekračujeme Columbia River, ktorá sem priteká z Kanady a v Oregone sa vlieva do Pacifiku. Smerujeme na východ a prekračujeme hranicu do Idaha. Prechádzame pásmom hôr vysokých ako naše Tatry, schádzame do nížiny, v ktorej sa na prériách voľne pasie dobytok, zväčša čiernej farby. V tomto mieste je Idaho široké asi len 250 km, tak ho vlastne prebehne za jeden deň. Počasie je pekné, polojasno a teplota okolo 30 stupňov Celzia. V baníckom mestečku Butte nakupujeme potraviny, tankujeme a pomaly sa blížime k hranici Idaha s Montanou. Večer sa ubytovávame v campe, neďaleko železničnej trati, tak sa moc v stanoch nevyspíme.

Ďalšie ráno vyrážame na východ a prechádzame do Montany, jedného z najkrajších štátov únie. Blížime sa k vysokému pohoriu Big Horn. Prekračujeme menšiu riečku rovnakého mena. Je piatok 24.júna - 16 deň našej cesty. Pri ceste pozorujeme pútače, ktoré nám oznamujú, že sa blížime k pamätníku veľkej bitky

medzi indiánskymi kmeňmi Siuxov, Cheyenov, Lakotov a vládnymi vojakmi vedenými generálom Castrom. Na vyvýšenom trávnom pahorku stojí jednoduchý pyramídovitý obelisk z bledého mramoru, na ktorom je strohý nápis, ktorý v preklade znamená, že na tomto mieste padlo všetkých 220 vojakov 7. kavalérie, pod vedením generála Castra. Stalo sa to 25.-26.6.1876. Ani sme netušili, že

k tomuto pamätnému miestu prídeme v predvečer osláv 135. výročia bitky, ktoré si každoročne pripomínajú potomkovia víťazných kmeňov. Po návšteve pamätného miesta smerujeme na juh do Wyomingu, kde je v podhorí Bighornu teplota 38 stupňov a po vystúpení do horského priesmyku, ktorý je vo výške 2850 m je nula. Výška snehu tu uprostred leta dosahuje cez 4 m a v pohotovosti sú tu cestné frézy, pluhy a sypače. Po prechode pohoria na druhú stranu zídeme do väčšej dediny, kde je na okraji camp, za ktorý sa neplatí. Stavíme stany a pripravujeme večeru. Máme k dispozícii studenú vodu a WC. Ráno balíme a smerujeme do 200 míľ vzdialeného mesta Cody, ktoré je pomenované po legendárnej postave divokého západu - Buffalovi Billovi. Prechádzame Šošonským národným parkom, ktorý je aj indiánskou rezerváciou. Mestečko Cody s 8000 obyvateľmi leží na rozsiahlej prérii a je jednou z 3 vstupných brán do Yellowstonského národného parku, ktorý bol zriadený ako prvý na svete. V centre mesta stojí múzeum s bronzovou sochou Buffalo Billa, ktoré sme navštívili. Expozícia je venovaná s časti tejto legende západu, ale aj fotografiami a maľbami lovu bizónov, osídľovaniu západu a tiež zriadeniu Yellowstonu. Po prehliadke mesta, v ktorom je večer ródeo si v campe

prenajmeme malú štvormiestnu chatku za 45 dolárov. Varíme a robíme hygienu a je tu k dispozícii internet zdarma, tak si pozeráme poštu. Z Cody prechádzame popri veľkej vodnej nádrži, ktorá slúži ako zdroj pitnej vody pre mesto. Pred sebou máme 50 km cesty k Yellowstonskému jazeru, ktoré napája rovnomenná rieka. Asi v polovici cesty je vstup do parku, kde na 7 dní pre 4 osoby a auto platíme poplatok 25 USA dolárov. Samotný park leží na rozhraní troch amerických štátov - Montany, Idaha a Wyomingu. Je to dno obrovskej vybuchnutej sopky, pod ktorou stále drieme silná vulkanická činnosť, ktorá je tu všade prítomná. Popri cestách vyvierajú horúce pramene, všade cítiť sírovodík a okolie termálnych prameňov je rôznofarebné od hornín s obsahom železa, vápenca, síry. Skaly sú sfarbené do žltá od čoho je odvodený aj názov parku- žltý kameň. Asfaltka, ktorá obchádza jazero je ako aj všetky cesty v parku určená iba pre osobné autá a karavany. Tá nás vedie k Lover Falls - obrovskému vodopádu na rieke Yellowstone. Rieka sa tu prepadá do hlbokého riekou vymyitého kaňonu. Robíme množstvo fotografií a pokračujeme na Tower fall - ďalšie vodopády na tejto rieke. Popri ceste sa voľne pasú tatanky - bizóny, ktoré práve menia zimnú srst' za letnú. Vidíme aj jelene wapiti, ktoré sú také krotké, že rančeri musia zastavovať premávku, keď prechádzajú cez cestu. Stretávame sa tu s kamarátmi z potlachu a to z Argusom a Tigricom, ktorí sú z českého Vansdorfu. Je s nimi jeden český emigrant, ktorý žije tu v štátoch. Majú v campe voľné miesto, tak sme sa dohodli, že nasledujúcu noc strávime v campe na brehu Šošonského jazera v Grand Village. Je to vo výške asi 2000 m. V campe sa miestami drží sneh. Kamarátov nachádzame pri ohni, je tu ozaj chladno. Ponúkli nás zemiakovými plackami, ktorých Tigrica narobila vyše 20. Po večeri hrá Argus na citare a Tigrica na gitare. Sú dobrí, len sa čudujeme prečo Argus s tou gitarou nevystúpil na potlachu. Je príliš skromný. Ráno balíme stany, vymieňame si adresy s tým, že sa najbližšie stretneme v Ružovej pri Děčine na česko-slovenskom potlachu.

Pokračujeme z Yellowstonu do Tetonského národného parku. Po ceste zrazu nastala zápcha a rančeri tu pri ceste rýchlo stavali prenosné zábrany. Zastavujeme a hneď sme pochopili, že sa tu niečo

deje. Z áut vystupovali zvedaví turisti a niečo v diaľke fotili. Keď sme prišli bližšie uvideli sme v prudkom svahu sedieť maca - grizliho, ako sa pasie v tráve. Bol dosť ďaleko na to, aby z toho bola kvalitná fotka. To bol jediný medveď, ktorého sme v štátoch videli, oproti Kanade, kde sme ich videli a natočili viac ako 10. Cieľ

našej dnešnej cesty je mesto Casper, Ubytovávame sa v motely, máme tu aj kuchynku a tak robíme fašírky zo zemiakmi a uhorkou. Robím stručnú štatistiku, doteraz sme prešli 2000 míľ, čo je 3700 km a to sme ešte len v centre Wyomingu.

V nový deň po raňajkách a káve vyrážame. Smerujeme stále na východ k hraniciam Nebrasky, ktoré prekračujeme pri mestečku Harison. V meste Chardon meníme smer a dávame sa na sever k hranici Južnej Dakoty. Asi o 2. hodine popoludní prichádzame do Fort Robinson, historickej vojenskej pevnosti z roku 1876. Je známa aj tým, že tu 5.9.1877 popravili známeho indiánskeho náčelníka Crazy Horsa, ktorý porazil generála Castra a odmietol sa vzdať. Zajali ho v susednej Nebraske a pred zrubom, ktorý slúžil, ako strážnica ho zlikvidovali. Má tu na pamiatku malý pomníček z kameňa s nápisovou doskou. Cez pevnosť viedla aj známa stará pacifická železnica, po ktorej tu zostal len železný most a koľaje,

ktoré končia v zarastenej tráve. V bývalej pevnosti je aj autocampig, v ktorom si stavíme stany a keďže je predvečer Petra a Pavla všetci mi vinšujú k meninám. Dostávam ako darček symbolickú tortičku a tričko z Teton parku. Samozrejme oslavujeme. Je ráno 29.6.2011 a na sme ceste už tri týždne. Smerujeme stále na sever do Black Hills - Čiernych hôr, kde

sa v minulosti tiež našlo zlato. Pomenovanie asi dostalo po čiernych boroviciach, ktoré tvoria väčšinu tunajších lesov. Pohorie je vysoké ako naše Nízke Tatry, ale skalnaté bralású z bledej žuly oproti našim vápencovým. Do tohto pohoria prichádzame z juhu cez Custer state park a smerujeme k Mount Rushmore National Memorial. Je to pamätník venovaný štyrom americkým prezidentom: Washingtonovi, Lincolnovi, Jeffersonovi a Roosveltovi. Hlavnou dominantou pamätníka sú štyri nadrozmerné tváre týchto osôb, vytesané do bledej žuly, ktoré tvorí toto pohorie. Na porovnanie, iba tváre majú výšku okolo 20 m, Washingtonov nos má vyše 6 m. Autorom modelu podľa, ktorého bolo toto dielo vysekané v rokoch 1927-1941 bol sochár Gutzon Borglum. Súčasťou tohto pamätníka je stĺporadie a na jednotlivých stĺpoch sú dátumy prijatia štátov do únie a ich vlajky. Nachádza sa tu aj múzeum, kde sú vystavené expozície modelov, nástrojov, fotografie robotníkov, ktorí dielo robili. Je tu veľká kinosála, kde o tomto premietajú asi 15 minútový film.

Pokračovanie v budúcom čísle.

* * *

Trampské hnutí a valašskokloboucko Jaroslav Šperling – Kejpr

Věnováno kamarádkám a kamarádům -- desiate pokračovanie

OSADA YUKON

V lesích kolem hory Královec trávili svůj volný čas kamarádi hledající tu útočiště, zábavu s touhou něco zažít. Sedávali tu u ohňů, kouřili své první cigarety a kuli plány. Jejich prvními oblíbenými místy byla chajda Šotek, která stála pod Loviskem před Javorůvkami. Dalším místem byl Fox Hill, který leží za Skálím, na horní straně trati z Klobouk na Brumov. S trampingem se seznámili na Pulčinských skalách, kde byli na výletě. Na svých toulkách se setkávali s Džimem z T.O. Věčné Mládí, který je zasvěcoval do trampského života a také jim pomohl k myšlence založit osadu. Stalo se to 8. května 1968, kde kousek pod Finišem a Saidlovou chatou u malého potoka, kamarádi Tonda Juráň - Tom, Tonda Pechanec - Šolmes, Josef Bařinka - Sandy, Ruda Horáček - Fred a Mirek Žilák - Bob založili trampskou osadu Yukon. Prvním šerifem se stal Tom. Po odchodu na vojnu převzal žezlo Šolmes a v pozdější době se stal šerifem Sandy. Kolem této pětice se pohybovalo více kamarádů. Ale členy osady se stali později. Někteří členství v osadě nepovažovali za důležité nebo nebyli přijati. Pozdější členové byli: Jarek a Joža Juráňovi - Jonášek a Sirda, Jirka Horský - Vetešník, Josef Novák - Pišta, Otakar Bednář - Lord, Joža Pechanec - Vrcho, Franta Havelka - Frenky. Přívrženci osady byli: Vít'a Šild, Franta Polách - Pošťák, Zdenek Polách - Školník, Jiří Jiříček - Dingo, Jura Dámek, Franta Bodný, Karel Šerý - Karolek, atd. Během svého působení pobývali na mnoha chatách, většinou pronajatých. Za osadní chatu se dá počítat chata Vršana, na které jejich pobyt byl nejdelší. Na vandry jezdili do okolních lesů, na Pulčiny a na Vršatec. Na velký vandr jezdili i dál. Častými jejich pardy byli kamarádi ze vsetínských osad Severka a Vlci západu. Z Val. Mezříčí rádi vzpomínají na Milana Okálka - Hada Kodyho

1) Kejpr na Finiši r.1973 2) Nahoře Syslík, Lasička a Lumír
dole Pytlák, Wikky, Kejpr a Gringo r.1974 pod Waldenem
3) Na Súlově ze Zlíňákama 4) Stará chata
5) Na vandru ve Vrátné dolině
6 a 7) Nová chata - Kejpr a Dak
8) Zakládající listina osady Solitery
9) Kejpr a Wikky ve Vlárském průsmyku

OSADA SOLITERY

Ovlivněni dobrodružnou literaturou a filmem vyráželi dva kamarádi, Jarek Šperling - Kejpr a Mira Šoman - Gringo, do okolní přírody valašskokloboucka, aby tam trávili volný čas trampským způsobem. Vliv na ně měli spisovatelé Jaroslav Foglar, Ernest Thomson Seton a Karel May. O trampech se dočítali v časopisu Tramp, který byl běžně k dostání. První noc pod širákem, na kterou rádi vzpomínají, absolvovali ve Vlárském průsmyku u řeky Vlárky. Za příkrývkou jim posloužily staré sešité deky. Jejich výlety a vandry byly hlavně do Strážovských vrchů, kolem kopce zvaného Baba, pak Sulovské skály, Pulčinské a Podhradské skály. Roku 1973 vyrazili na velký vandr do Vysokých Tater. Tam vlakem, zpátky pěšky přes Tatry, Chočské vrchy, Malou Fatru, Povážím na Sulov a přes Púchov domů. Po tomto vandru se Gringo dal na sólovou dráhu fotografa přírody a Kejpr se přidal k trampské osadě Yukon. Tato osada byla více chatová a potlachová a své velké ježdění už měla za sebou. Kejprovi se po určitém čase začalo stýskat po toulání, a tak hledal novou partu. Oslovil kamaráda ze školy, Milana Zvonka, později dostal přezdívku Pytlák. Prostřednictvím Pytláka přišel Lojza Machuča - Wikky, budoucí šerif. Časem se přidávají kamarádi Jara Kyjovský - Ted a Robin Debeň - Bob. Z této pětky pak na Štěpána roku 1974 je založena osada Solitery. Přívržencem je také Gringo. Osídlili starou polosbořenou chatku ležící na sever od Val. Klobouk na místě zvaném Žleb. Byla postavena někdy v 50. letech Kejprovým dědou. Rádi vyhledávali nové zkušenosti, pocity a zážitky vyplývající z pobytu v přírodě. Do přírody chodili často a v každé roční době. Nevadily jim vrtochy počasí v podobě deště, zimy, sněhu nebo mrazu. Prošli přitom snad všechna slovenská pohoří. Podívali se do Rumunska, Bulharska, Jugoslávie a NDR. Zúčastňovali se také některých trampských a ochránářských akcí, jako je Klondike, Ivančena, Chilkoot, Holý Vrch nebo sečení Javorůvek. Na potlachy moc nejezdili. Asi po deseti letech se osada rozpadá a Kejpr trampuje dál s jinými kamarády pohybujícími se kolem chaty Solitery. Roku 2000 spolu s kamarádem Adamem Císařem, zvaným Dakem, a najatými tesaři Jarkem Kubíkem a Petrem Jordánem staví novou chajdu, později pojmenovanou Karpatia Solitery. Po postavení chaty přijímají název Přátelé přírodního života. Hlásí se k myšlenkám přírodních hnutí, která hledají cestu zpátky do přírody. Také Gringo, přítel staré osady, občas vyráží ven, aby si odpočinul od svých podnikatelských starostí. Ostatní členové staré osady se už trampingu nevěnují.

- 1) Zakládající členové osady - nahoře Tarzan a Pytel, dole Tom a Čochtan
- 2) Osada a přívrženci - nahoře Pytel, Čochtan, Medvěd, Tom, Čajda a Tarzan
- 3) Bíl a Červík
- 4) Helfštýn r.1981
- 5) Ťapák
- 6 a 7) Osadní chata

STR. 33 - TRAMPSKÉ HNUTÍ A VALAŠSKOKLOBUCKO

Pohoda na koncerte Blatina 2012

© Vydalo: Regionálne tramské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia.

Spolupracovali kamaráti : Gula, Rendy, Lewis, Tony Lovec, Kejpr, Džipo a ďalší.

Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 15.11.2012.

kontakt: www.rtzpezinok.tym.sk, www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com